

UJ CIMBORA

KÉPES GYERMEK LAP

Zizi kisasszony szereplői.

A második felvonás nagy jelenete.

A királynő, kísérete, krónikások, virágok, gombák, a ballet -
és a szerzők: Ferenczy László Marcella, aki a Zizi szövegét
írta és Veress István, a zeneszerző.

1937. ÁPRILIS
10.

V. ÉVFOLYAM
11. szám

MEGJELENIK HAVONTA HÁROMSZOR - SZERKESZTI: FERENCZY LÁSZLÓ MARCELLA
SZERKESZTŐSÉG ÉS KIADÓHIVATAL: CLUJ, STR. BARON L. POP No. 5. - TELEFON: 6-87.

APRÓSÁGOK TARKASÁGOK

Jól jegyezd meg!

Tavaszi tiszta levegője
A mellnek s a tüdőnek kell!
Jó vérképző, egészséges
A tejjéle, vaj és tejjel.
Ha a gyermek minden napon
Megiszik fél liter tejet,
A járvány vagy más betegség
Alig kaphat nála helyet...
S akkor is ha lázba esik,
Nem tart soká betegsége,
Mert a vérét feljlesztve,
Megedzette a tejjéle.

Zizi kisasszony szereplői figyelmébe!

Mint hogy az előadást közkívánatra megismétli az Uj Cimborá, április 15., 16. és 17-én új próbákat tart a rendezőség. Ezért április 15-én, d. u. 2 órára az összes szereplőket kéri a rendezőség, hogy az Uj Cimborá szerkesztőségében jelentkezzenek, Minden szereplő pontosan járjon el a próbára, hogy hiányzás miatt az előadás kárt ne szenvedjen.

Az április 18-iki előadást olcsó helyárak mellett játsszák le ugyancsak a Al. Davila—Sétatéri színházban, délelőtt 11 órai kezdettel.

Helyárak a következők: Páholy 128 lei. Zenekari ülés 48 lei. I. r. zsölye 43 lei. II. r. zsölye 38 lei. I. r. támlásszék 33 lei. II. r. támlásszék 30 lei. III. r. támlásszék 21 lei. Alsóerkély 21 lei. Felsőerkély 15. Állóhely 10 lei. A diákoknak s iskolásoknak erkély 10 lei, földszint 15 lei. Igazolványok előmutatandók.

Toborzó.

Bár most nincs verseny, azért a toborzás munkája tovább folyik. A satu-marei kis cimborák nem alusznak, hanem feltűnés nélkül tevékenykednek, Imre Csendes Iván is, aki Jakab Ica't toborozta be az Uj Cimborá olvasótáborába.

Csak toborozatok tovább is kis cimborák, mert ez a munka kis lapunkat élte és erősíti.

Négylevelű lóhere.

Írta: gróf Béli Margit.

2.

Pár perc múlva behajtott a kocsí, a gyönyörű udvarba, a nagy ház elé. A gyermekek boldogan, de kissé fáradtan szálltak le. Hamar és kíváncsian felszaladtak a széles, piros, szőnyegekkel borított lépcsőkön. Berontottak az egyik szobába és ottan ledőltek a dívánra. „Mama, én olyan ájmos vagyok“ — sóhajtottá Palkó. „Mama, én olyan álmos vagyok“ — visszhangozta Laci. „Gyertek hamar vacsorázni“ — kiáltotta Zentayné — és azután lefekhettek. A gyerekek megterített asztalhoz siettek. Laci, mint a legidősebbik, elmondta az asztali imát, azután leültek és úgy nekiestek az ételnek. mintha három nap és három éjjel koplaltak volna. Vacsora után rögtön le akartak feküdni, de anyjuk intette őket: „Ne feküdjetek rögtön le, nem egészséges teli gyomorral egyenest az ágyba sietni. Még öt percig futkározhattok. Nézzétek meg a kertet. Több sem kellett a gyerekeknek, egészen elfelejtették, hogy fáradtak. Kiszaladtak a kertbe. Szép holdvilágos este volt és ezer meg ezer csillag borította el a sötét égboltozatot. Palkónak ez annyira tetszett, hogy járás közben folyton felnézett az égre. De egyszer csak megbotlott egy vakondtúrásban és leesett. Megütötte magát, de egy világért sem sirt volna, csak összeharapta fogait, hősiesen felállt, miközben halalkan mormogta: „Katona dojog.“

A három gyerek keresztül-kasul futott a kertben, mindent megnézték: a nagy fákat, a szökőkutat, a kicsi patakot, a virágházat és a vadszölővel befutott lugast.

Zentayné kiment a tornáczra és kiáltott egyet: „Gyertek gyermekeim, lefeküdni, mert már késő van.“ Laci és Palkó hamarosan szót fogadtak, de Márta mintha meg sem hallotta volna anyja szavát, leült egy fa alatt levő padra és nézte a mosolygó holdat, meg a sok kis apró fénylő pontot, a csillagokat. Zentayné még egyszer elkiáltotta magát. „Márta, gyere lefeküdni!“ De Márta meg se moccan. Akkor a mama lesietett a kertbe, odament a padhoz, megfogta a Márta kezét és csak szeliden ennyit kérdezett: „Miért nem jössz?“ „Mert nem akarok!“ — toppantott lábával az elégedetlen gyermek. „Nem akarsz? Akkor nyugodtan itt maradhatsz reggelig is“ — mondta anyja szomorúan és elment, de már előre tudta, hogy még egy félóra sem fog letelni és kisleánya bűnbánóan bocsánatot fog kérni.

(Folyt. köv.)

A mi iskolánk.

Irtá: Holstein Mária.

Az iskola az én legkedvesebb helyem,
Társaimat benne legjobban szeretem,
Ha befogom Lacit, Pistát, Bélát, Jánost,
Ugy vágtatok velök, mint valami táltos.

Versenyt futunk együtt a nyargaló széllel,
Ugy repülünk, hogy a madárka sem ér el,
Gombozni is szoktunk bizony egyszer egyszer,
Csak az a baj sokszor búsul, aki nem nyer.

Szóval játék, mozgás a mi vig életünk,
Soha meg nem únjuk, mind előlről kezdjük.
De ha szól a csengő s kezdődik az óra,
Szépen besétálunk s hallgatunk a szóra.

Irunk, olvasgatunk, számolunk is sokszor.
Tanítónk ajkáról a szép mese úgy foly,
Mint ezüstbe fénylő csillogó kis patak.
Melyben halak usznak, s itt-ott járnak vadak.

Jön a vadász is már, szegzi a puskáját.
A sok gyermek figyel és eltátja a száját.
Felharsan az ének hálát adón zengve,
Haza megyünk szépen kedves szüleinkhez.

Leülnük nagy vígan az izes ebédhez,
Mindenik oly éhes mindenik oly étkes,
Beszélgetünk a mi iskolánkról aztán
— Áldja meg az Isten, mondja édes apám.

A furfangos ördög.

Irtá: P. Darvas Zsuzsánna.

Hol volt, hol nem volt, volt a világon egy boldog ország. Boldogok voltak a lakói és szeretetben, békében éltek mindaddig, míg csak meg nem irigyelté a jó dolgukat egy gonosz manó, aki elhatározta, hogy valami úton-módon őket is oly boldogtalanná teszi, mint amilyenek a többi emberek.

De mert egyedül nem tudott kitalálni semmit, segítségül hívta az ördögöt, aki tudvalevően a legokosabb, legfurfangosabb. Elmondta neki a tervét és az ördög elismerően veregette meg a vállát.

— Nagyon jól van, fiam, — mondta, nagyon jól van. Csak ügyesség kell a terv kiviteléhez, az pedig nálam bőven van, jól tudod. Tegyük boldogtalanná őket, de kezdjük a legnagyobbakon. Ezzel eltávozott, de pár perc múlva oly csodálatosan megváltozott külsejével tért vissza, hogy a manó szeme is káprázott a bámulattól.

A legszebb fiatal leány alakját öltötte magára, akit csak elképzelni lehet, és miután a manót is megváltoztatta, mint gazdag főúr és leánya útra keltek Boldogország felé. A kíséretükben levő szolgák is mind az ördög emberei közül valók voltak és szegény jámbor emberek, dehogy is sejtették, hogy micsoda veszedelem közeleg az országuk felé.

Boldogországában éppen nagy ünnepély volt. A királyné születésnapját ünnepelték, mikor a gazdag főúr, csodaszép leányával és pompás kíséretével megérkezett a fővárosba.

Pár perc alatt híre futott, hogy milyen ritka vendégek érkeztek és a király nyomban utána küldte szárnysegédjét és meghívta az idegeneket a palotába.

Már javában állt a bál a tükörteremben, — ahol a falakat is tükrök pótolták és a mennyezetről rózsasző hullt a táncoló párokra, — amikor a főúr és kísérete megjelentek.

A királyfi épp menyasszonyával, az ifjú Bibor hercegnővel táncolt, de, amikor meglátta a csodaszép idegen leányt, úgy érezte, hogy minden csepp vére a szívébe tódul és attól a perctől kezdve nem volt senki más számára gondolata, csak az idegen leányt szerette.

Hej, megbánta a király, hogy várába hívta a gazdag főurat, de már késő volt. Látnia kellett, hogy egyetlen fia elhanyagolja menyasszonyát és a kedves, fiatal Bibor hercegnő napról-napra mint lesz halványabb és szemében titkon elsírt könnyek nyoma látszott.

Vigasztalta is a jó királyné: „Ne búsulj lányom! Gondold, hogy valami rossz álm, amelyből annál kellemesebb lesz az ébredés, de az ifjú hercegnő szíve nem tudott megvigasztalódni. Az első mély bánat akkor borult a királyi családra, mikor egy nyári reggel halva találták az ifjú hercegnőt.

— Megölte a szíve — mondták könnyes szemmel az udvari emberek, akik körülállták a halottaságot. A királyfi szívében is felébredt a régi szép napok emléke és keservesen érezte, hogy ő okozta menyasszonya korai halálát. De a megbánás csak addig tartott, míg újra meg nem látta a csoda szép vendég leányt. Az ő bűbajos mosolya elfeledtetett vele mindent a világon és szinte hálás volt a menyasszonyának, hogy nem áll már útjában, mert elhatározta, hogy feleségül veszi a bájjos Kékvirágot. Így neveztek ugyanis a vendég leányt.

Legközelebbi találkozáskor nyíltan meg is mondta, hogy feleségül akarja venni, de legnagyobb meglepetésére a leány nem akart hozzá menni. Hiába kért, könyörgött a királyfi, a leány hajthatatlan maradt. Ekkor végső elkeseredésében így kiáltott fel:

— Nem hiszel a szavamnak? Akkor már csak Istenben bízom, aki majd csodát tesz, hogy megbizonyosodj szerelmemről.

De alig ejtette ki Isten nevét, nagy dörrenés reszkettette meg a palotát és a szép leány minden hozzátartozójával együtt eltűnt, csak a kénkő szag árulta el, hogy ördögök voltak.

Bezeg most már hánkódott a királyfi, a Bibor hercegnő után! Szívesen feltámasztotta volna, de a holtak álma mély és csak a jó Isten támaszthatja fel őket.

Persze nekik nem történt semmi bajuk. Ropant boldogok voltak, hogy első tervük ilyen nagyszerűen sikerült és elhatározták, hogy tovább folytatják munkájukat. Ennek a tervnek a kigondolásában is az ördögé volt a fő érdem. Két nap és két éjjel dolgozott, amíg sikerült egy olyan italt kitalálnia, ami a bárányszelid emberből is dühöngőt csinált.

Mikor ezzel is készen voltak, újra útra kelt a főváros felé, de most más alakban.

Jámbor kereskedők voltak, akik városról városra vitték az árujukat, mert abban az időben csak így lehetett vásárolni. Volt a batyújukban minden. Selyem, bársony, pillangós cipő, csillogó drágakő és egy kis hordóban abból az átkozott italból is vittek magukkal és a gyanútlan embereket szeretettel kínálgatták belőle.

Az eddig mértékletes életet élő emberek csodálatos változások mentek át, már rövid idő alatt. Hangos énekszó, majd kiabálás, dulakodás volt hallható és aztán dülöngő léptekkel igyekeztek hazafelé és a megriadt családtagok nem tudták elképzelni, hogy mi változtatta meg ennyire őket.

És aki egyszer megkóstolta ezt az ördögfőzte italt, nem tudott a hatása alól szabadulni. Nem érdekelte többé semmi a világon és nem volt egyéb vágya, csak hogy nap-nap után ihasson. És hova-tovább egyre kevesebb lett a józan ember és egyre több az olyan, akit az ital fűtött.

Szomorúan nézték ezt a kegyetlen rombolást a józanul maradt emberek és tanácskozáásra gyűltek össze. Az fájt nekik leginkább, hogy egykori boldogságuknak vége. Már csak gond és bán van mindenfelé. Ki tette, ki tehetette vajjon? Egy öreg, nagyszakállú tudós felállott és így szólt:

— Azt kérdezitek, ki tette velünk ezt a csúfságot, testvéreim? Megmondom egy szóval. Az ördög! Aki szerencsétlenné tette a királyi családot, most minket is a rombolásba vitt.

De már erre a többiek is mind felugráltak.

— Nem engedjük tovább garázdálkodni, megbosszúljuk magunkat! — kiabálták. Alaposan megtárgyalták a dolgokat és elhatározták, hogy végeznek az ördöggel és cimboráival. Csak azt nem tudták, hogy milyen alakban van újra náluk? Az öreg tudós hosszú gondolkodás után úgy döntött, hogy minden idegen gyanús, így hát mindenkit lehet gyanúsítani.

A két jámbor kereskedő talán soha nem is került volna gyanúba, ha rossz sorsuk történetesen arra nem viszi őket.

Alázatosan köszöntötték a magas uraságokat és melegen ajánlották árujukat, amelyben minden szép jó kapható.

A jó urak minden gyanakvás nélkül nézegették a sok csillogó holmit, de egyszerre valami különleges illat csapta meg az orrukat.

— Megvan a romboló ital! — kiáltotta az öreg tudós — és akkor te vagy az ördög, aki főzted!

Perc sem telt el és a két kereskedőt valószínűleg széttépték volna, ha az öreg tudósnak más nem jut eszébe.

— Égessük el, emberek — mondta — Igy biztosan megszabadulunk tőlük és nem kell félnünk többet.

Úgy is történt. A két ördög ott lelte halálát a máglyán, amit oly nagyon megérdemelt, de csak lassan-lassan, sok idő múlva tért vissza a béke az emberek szívébe és soha többé nem érezték boldognak magukat, mindig hiányzott valami az életükből. Így volt, régen volt...

Kertészkedjünk kis cimborák.

Szalmavirág latinul *helicrisum*, a legérdekebb virágok egyike. Rózsaszín, piros és sárga szalmaszín virágai nem hervadnak el, mint általában a többi virágok, hanem évekig megmaradnak, anélkül, hogy megcsunyulnának. Ezért a vázákba téli virágnak szívesen használják. Egy nyári — minden évben vetni kell. Vetési ideje április hó, egyenesen a szabadba. Magva világos barna, vékony hengerke.

Báránka vagy Portula. A napsütötte helyeket szereti. Igénytelen, hálás kis virág. Nem nő magsra, ellenkezőleg, szétterül a földön. Ládában, cserépben, udvarokon, uton, utszélén megél. Négy-ötszirmu csészealaku virága piros, lila, fehér, rózsaszín, sárga színekben pompázik. Ezt a virágot a fiúk is nagyon szeretik. Vetési ideje április 15—május 15-ig a szabadba. Elhullott magvai a következő évben maguktól is kikelnek. Magva apró fémesfényű, mint a puskapor színe. Nevezik úgy is: puskaporvirág. Egy nyári. De ahol megtelepszik elhullt magvai vetés nélkül is kikelnek.

Szerencse fel!

Ifjúsági regény. — Irta: Horváth Sarolta.

(5-ik közl.)

Bóli vezér. A férfiak félték tőle, a gyermekek, asszonyok azonban szerették, mert kedves, nyájas volt irányukba. De Bóli vezér az aranyat, a kincset, mindennél jobban szerette. Az egész vármegye rettegte a nevét, üldözték is, a lakóságot fellázították ellene, mégsem sikerült elfogni. És miért? Azért, mert álarcot viselt, senki sem látta még az igazi arcát, csak fehér selyemkendővel az arcán. Lehet, hogy amikor legjobban üldözték, ő maga is az üldözők közé állt s legjobban ő kiabált. Az összeharácsolt kincseket egy barlangba rejtette, amelynek hollétét akkor még senki sem sejtette. A monda szerint a Bóli barlang volt az, amint a nép által adott neve is mutatja.

A vezérnek felesége, gyermeke is volt. Egy okos, ügyes fiú, aki nem sejtette, hogy kinek a gyermeke. Apját valósággal imádtá és szívből gyűlölte Bóli vezért, mert látta, hogy ahányszor az üldözők megjelennek a vidéken, apja mindig nyugtalan és fáradtan tér haza — mert biztosan részt vesz az üldözésben. Még csak nem is sejtette, hogy ő maga, az ő annyira szeretett és tisztelt apja, az üldözőtt.

Teltek, multak az évek. A fiú nőtt. Bóli vezér még csak gyűjtötte az aranyakat a barlangban, ahol vaspántos ajtók mögött egész ládákkal állt a sok drágaság. Azt akarta, hogy fia csak halálos ágyán tudja meg az igazat, amikor már anyai kincse lesz, hogy akár az egész országot megvásárolhatja. De egyet elhibázott! A fiút taníttatta, magasabb iskolákba járatta. Azt akarta, hogy ne csak gazdag legyen, hanem okos is, hogy az egész világot meghódítsa. A fiú tanult is, holdog volt ha apja meglegedetten vette tudomásul előhaldadását. Mérnök akart lenni, mert a néma hegyekben megmérhetetlen kincseket sejtett. Erről beszélt apjának a vakációban, aki jóvá is hagyta: — Igen fiam, sok-sok kincset fogsz találni, leg-gazdagabb ember leszel hetedhét országon.

És újra eltűnt Bóli vezér, újra megjelent De egyszer rossz vége lett. Az üldözők körülfozták, még annyi ideje sem maradt, hogy fehér álarcát levegye. Mint az űzőtt vad rohant házába s az első nyitva levő ablakon, beugrott a szobába. A fiú szobájába. Letépte az álarcot s gyorsan a ropogó tűzbe hajította. Ekkor szeme a fia ágyára tévedt. A fiú rémült szemekkel nézett arra az emberre, aki neki hálványa volt és ime, nem más, mint évek óta körözött rablóvezér. Kiugrott az ágyból és iszonyú rémülettel szaladni kezdett, sziklán, bozóton, patakon keresztül, míg egyszer egy meredek szélére ért, ahonnan leest a nyaktörő mélységbe. Bóli, mint egy örült sietett utána. De már késő volt. A jó fiú piros vére megfestette a tiszta patak gyöngyöző vizét. A haláltól nincs

mit visszakérni. A rettenetes, a sérthetetlen vezér meg volt sebezve. Életének minden öröme halt meg a fiában. Majd mosolyogni kezdett eszelősen és ordítva rohant a közeledő üldözők előtt és sikerült megszöknie. Behúzódott a vasajtók mögé, a barlangjába és maga körül szórva aranyait, folyton a fia nevét kiáltozta. Az arra haladók rémülten tértek ki onnan, mert a hegyet is megremegtette a föld alól hangzó örült ordítás.

És többet nem jött elő. Ott pusztult az aranyaival együtt. Róla nevezték el a barlangot és a hiszékeny emberek még a mult században is keresték a Bóli vezér kincseit. De ma már csak a gyermekek és tudatlanok hisznek a mese igazságában.

— De tanulni azért lehet belőle — így végezte a mérnök szavait — még pedig azt, hogy semmi kincs föl nem ér az elvesztett becsülettel. Legyünk inkább becsületes szegények, mint olyan gazdagok, akiket még a saját vérük is megvet.

A fiúk megköszönték a szép történetet s mikor később hazafelé mentek, Lőrinczi Domi oda-sugta a barátainak, hogy azért neki kedve volna megkeresni azt a legendás kincset.

De mire hazaértek, a friss vacsora mellett elfelejtették Bóli vezér kincseit s vidáman tervezgették a következő kirándulást.

V. Kirándulás a fekete országba.

A fiúk csendes vidámságban élték a szünidő napjait. Nagyon hiányzott nekik Jutka, akit keresztanyja néhány napra magával vitt. Minden-nap várták a bányákba való kirándulást. Külö-nösen Domi volt kíváncsi, mert ő még sohasem járt szénbányában. Sóbányát már látott, de tizen-hároméves fejével azt gondolta, hogy sokkal ér-dekesebb a föld fekete szíve, mint amit a föld felszínén lelhet a havas csúcson.

Végre egy csütörtöki napon azzal lépett a mérnök bácsi a fiúk szobájába, hogy készüljenek, mert délután lemennek a bányába. Hej! Lett erre öröm. Szaladtak Lajcsiért, aki édesapjától lámpát kért és már rohantak volna le, a bányába. De a mérnök mosolyogva intette le őket. Nem lehet csak úgy, minden előkészület nélkül lemenni, mert a fehér vászon nyári ruha szürke lesz, mire visszakerülnek. Előbb nyugodtan megebédeltek, már amilyen nyugodtan a fiuktól kitélt s az ebé-det gyorsan megköszönve elindultak mind a négyen.

Zoli és Pali tapasztalt bányászok voltak már, hiszen nem is egyszer jártak a föld alatt atyjuk-kal. De két-háromszáz méter mélységnél lejjebb még ők sem jártak. Most azonban a Domi ked-véért megígérte Harmati bácsi, hogy ameddig csak lehet, leviszi őket.

A bánya szájánál Domi ámulva állt meg. Ő azt képzelte, hogy úgy ereszkednek le a föld alá, mint a kútba. És lám, a kút helyett előbb alagútszerű nyílás van, amely mint egy folyosó halad előre. De még ki sem csodálkozta magát eléggé, máris jött a raktárak felől egy bányász, aki mindhármuknak furesa ruhát adott. Tiszta fekete, erős vászonból készült és egybe volt szabva. Bokánál, a csuklónál és derékban gummiba van húzva. Nyaka magasan felgombolható. Kapott mindenki egy bányász kalpot, melynek lekonyuló széle egészen eltakarta szemüket. A mérnök mindeniknek adott egy olyan lámpát, mint a Lajcsié, amit az apjától hozott el. Ez az úgynevezett Davy-féle lámpa, melynek égője fémhuzallal van körülvéve. Ez a lámpa elég jól világít és mégis megátolja azt, hogy a bányalég, amelytől mindig félnek a bányászok, meg ne gyulladjon.

Mikor a fiuk végignézték egymáson, kacagni kezdtek. Olyan volt mindenik, mint egy fekete mackó. Mert a könnyű félcipőiket is kicserélték óriási, nehéz bakancsokkal. Zoli elmagyarázta a kíváncsi Dominak, hogy a munkába induló bányászok nem öltöznek így ki, mert az gátolná őket nehéz munkájukban.

Elindultak a bánya száján befelé. Mellettük szénrel megrakott csillék rohogtak el, vagy üresen indultak a bánya belsejébe. Husz-harminc csille van egymás mellett, melyeket keskeny síneken egy ló húz. A lovak is a bányában vannak. A föld alatt van az istállójuk és — mivel a bányából soha ki nem kerülnek többé — mind megvakulnak, visszafejlődik a látásuk. Domi álmélkodva látta, hogy mégis milyen biztosan haladnak a rendes úton. Persze, mert némelyik már tíz éve is azt az utat járja mindennap.

Szorosan a fal mellett haladtak és mivel itt még bizonyos távolságokban villanykörtek szórják a fényt, elég világosság is volt. Velük szembe fekete alakok jöttek, akik mind „Szerencse fel” szavakkal üdvözölték a mérnököt és a fiukat, akik hasonlóan viszonzózták. Egyszer csak az út elkezdett lejtősdni, majd sok-sok lépcsőn mentek lefelé, óvatosan tapogatózó léptekkel. Domi hátán gyenge borzongás futott végig az örömtől. Úgy örült, hogy a bányában lehetett.

Már a villanyok is elmaradtak, már a talaj is egyenetlen lett. A néma sötétségben, mint tompa, távoli moraj hallatszott a csákányok, kalapácsok és a pörölyök zuhanása. A mérnök bácsi beszélni kezdett és lassan haladt előre. A fiuk, bár az iskolában is tanulták, kíváncsian hallgatták az érdekes magyarázatot.

A zsilvölgyi szén egyike a legrégebbi széneknek. Valamikor régen, amikor még a magas hegyek legtöbbször tűzhányó volt, itt, a föld alatt, ahol most állunk, kies, szép völgy lehetett, hatalmas fákkal, zúgó erdőségekkel. De egyszer csak megmozdult a hegy, betemette a völgyet, úgy, hogy az alatta lévő növények, fák, füvek, virágok, a folyókban, patakokban és erdőkben lévő élő állatok mind eltemetődtek. De nem porladtak el, hanem a föld alatt, lassú égés folytán szénnek alakultak át. Fekete, csillogó kőszén, amely nagyon nagy hőt tud fejleszteni, ha a levegőn égni kezd.

Hogy hány évig tartott a lassú égés, senki sem tudja. Ez a vidék nagyon sokáig lakatlan volt, megközelíthetetlen magas hegyei miatt. Csak itt-ott lakott később egy-egy pásztor, vagy az újabb korban egy-egy kukoricán élő szántóvető. Mert ez a föld búzát nem terem. Terméketlen föld, nagyon köves, de inkább a magas hegyek miatti hideg nem engedi beérni a búzát. Valamelyik szántó-vető egyszer a mezőn szántás közben valami fekete, csillogó követ talált. Felvette, nézegette, eldobta. Később megint talált egy még nagyobb darabot. Most már eltette. Véletlenül meglátta, hogy a tűzben jól ég. Összegyűjtött egy csomót és fűteni kezdett vele. Még mások is találtak, majdnem a föld felszínén. Híre ment csakhamar a dolognak és a tudósok fülébe is eljutott. Eljöttek műszereikkel és vizsgálni kezdték a vidéket. Óriási területe volt egy-egy parasztnak, ami semmit sem termett, csak kő és moha volt rajta. A tudós urak olesó pénzen összevásárolták a hegyeket a völgyeket, mert ők tudták, hogy a hegyek belsejében megmérhetetlen mennyiségű kincs van: a kőszén.

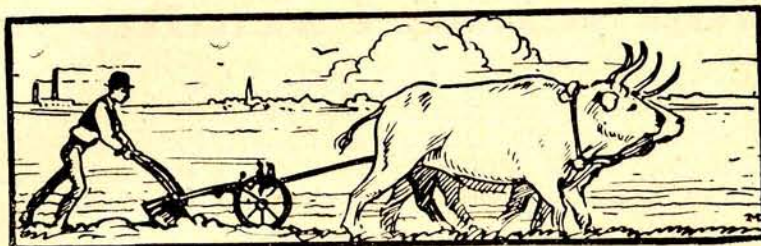
(Folytatjuk.)

Daloljak kis cimborák. (A Zizi c. meseoperettből.)

Cardai m. Gombák éneke

Gomba, gomba, gomba, gomba, piros gomba, meghal mindjárt be ha sa- és, meghal nyomba. Mert is termelés a gomba a nyomunkba? Gomba, gomba, gomba, piros gomba.

Szánt az eke a határon...

Szánt az eke a határon,
Élet indul mindenáron.

Szántóvető ekét fogja,
Omlik a föld, eke bontja.

Szánt az ökör — bomlik a föld — hosszú sorokat hagy maga után a fényes ekevas. Szántóvető ember — övé most az egész határ a leboruló kék ég, a fényes napsugár. Omlós

lesz a rög az ekevas nyomán — s mag hull az áldott földbe. Mag, amelyből zsenge növénykét csókol életre a napsugár, hogy majd a nyáron aranykalásszá érlelje...

Édesanya névnapjára.

Irta: Kirjákné Kovács Emma.

Csindaratta, mi van itt ma,
Fenekestől felfordítva
A kis szoba, majd elszalad,
Helyén nincs egy bútordarab.
Ejnye adta ebugatta,
Ki volt, aki felforgatta!
Zsörtőlődik Nagyapóka,
Ki volt az a kis Boszorka?
Hipp, hopp, itten van a Sára,
Legkisebbik unokája.
Egyet fordul, kettőt perdül,
Nagyapó ölébe repül,
„Hogy mi van itt, majd elvölík,
Megtudjuk majd uzsonnáig.
Csak Nagyapó szót se szóljon,
Bennünket el ne áruljon!“
Nagyapóka csak most látja,
Milyen az ő kis barátja.
Arca ki van puderezve,
Jó vastagon belisztezve,
Egy pepita szoknya rajta,
Amolyan nagyanyám fajta.
Abban egyre csetlik-botlik,
A többi meg hahotázik.
Hát még Pisti, ha néz rája,
Égnek áll a frizurája.
Mert ő kormos lábujjhegyig.
Új ruha van rajta pedig.
Hát te, Pistikém, hol jártál!?

Tán a kéményben sétáltál?
Nini, ott meg Böske kuncog,
Hogy elbújt ez a kis huncut!
Hát Te mi vagy, tán szakácsné,
Ezért ez a nagy parádé??
Fakanál van a kezében,
Habverő üst az ölében.
És a semmit úgy kavarja,
A cirnos is megsokallja,
Pötyi és a szomszéd Klára
Mind készülnek, tán egy bálra?
Az egyik egy nagy csokrot hoz,
A másik egy könyvben lapoz.
Versikéjét fujja, fujja,
Behúnyt szemmel is jól tudja.
A harmadik szobát rendez,
Egy lepedő a függöny lesz.
Nagyapóka nézi, nézi,
De hiába, mégsem érti.
Végre Pistike megsúgja,
Hogy már Nagyapó is tudja,
Ma van anyánk nevenapja,
Mindenki most tanulgatja
Kis szerepét, nagy szerepét,
Hogy Anyácskát majd meglepjék.
Úgy hát minden megbocsátva,
Ha lomos is a szobácska.
Nagyapó is segít benne,
Egy kis rend mégis jó lenne.

A főpróbát végig nézi,
A versikéket elkéri.
Mindenket meghallgatja,
Dicsérgeli, biztatgatja,
Ide topog, oda topog,
Mint egy gyermek, olyan boldog.

De most csend, rend és fegyelem,
Jön anyácska, szó se legyen!
Előhívják apukát is,
Meg az öreg jó Borcsát is.
És anyuka meg van lepve,
Csak néz, néz a gyermekekre.
Azok sorban elő állnak,
Minden szépet, jót kívánnak.
Versikéket elszavalják,
Szindarabot előadják
S virágokat szórnak rája,
Az ünneplő jó Anyára.
Ő csókokkal viszonozza,
Mind... mind szívére szorítja.
A kis buksik kipirulnak,
Anyus szívére simulnak.
(Oly boldogok, hogy nincs párja
Fennt a fényes mennyországba.)
Jó Anyácska szót se szólva
Simogatja sorba, sorba:
Öröm könnye pereg rája,
Boldog, boldog családjára.

Már most közlünk Anyák napjára verset, hogy legyen elég idő a versek megtanulására.

„Zizi kisasszony” a cluji sétatéri színházban.

Április 8.-án játszották le a cluji kis cimborák Ferenczy László Marcella és Weress István „Zizi kisasszony” c. meseoperettjét. Igaz, hogy régóta készültek az előadásra, de jól is sikerült. Több, mint száz gyermek játszott, énekelt, táncolt a nagy színház színpadán.

A bemutató előadás iránt oly nagy volt az érdeklődés, hogy messze távoli vidékekről is eljöttek megnézni az új cimborák játékát. Így Aiudról, Rimeteáról, Gherláról, Satu-Mareról, Dejéről, Ardustról, Săvădisláról, Câmpia Turzii-ről és más helyekről. Itt alant mutatjuk be a meseoperett néhány szereplőjét.

A kucsmás Gomba a kis lámpással.

Az előadás alatt minden szereplő a helyén volt. Jól és szépen játszottak. A „Keleti Ujság”, az „Ellenzék”, a „Jóestét!”, az „Estilap”, a „Magyar Ujság” mind dícsérőleg írtak a szereplők játékaról. Sok tapsot kaptak a ballett táncosai, a virágok, a kis gombák, a darazsak, a tündérek, a királynő, bagolyné, Aranypille, Nefelejts, a varázspálcás és hirhozó tündérek, a kastély népe, Zizi, a barátnők, a kis törpék, de a falusiak is.

Aranypille, Nefelejts mátkája.

A bemutatót szép és előkelő közönség nézte végig. De képviselve volt minden társadalmi rétege városunknak. Jóleső érzéssel láttuk a kö-

zönség között lelkesedni a helyi középiskolák ifjúságát is, amely lelkesedés az ifjúság részéről, de a nagyközönség részéről is, egyszersmind az Uj Cimborá egyetemes gyermekmunkájának az elismerése is volt.

Bagolynéni a táskájával és a jó tanácsokkal.

Az előadás után rengeteg üdvözlőt és gratulációt kapott az Uj Cimborá, a legérdekesebb volt ezek között annak az angol festőművészeknek a gratulációja és köszönete, aki a szerkesztőségbe jött fel megköszönni, hogy a szereplő gyermekek annyi örömet és gyönyörűséget szereztek neki szép játékokkal és táncokkal.

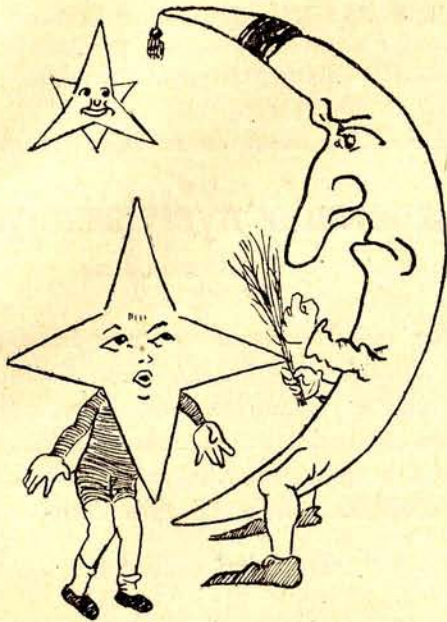

Csilla, a tündérek királynője.

A helyi lapok munkatársai, aki végignézték az előadást, de még azok is, akik nem látták az előadást, arra kérték az Uj Cimborát, hogy az előadást ismétlje meg.

Az Uj Cimborá a közkíváratnak és óhajnak eleget tesz és olcsó előadásban április 18.-án, vasárnap d. e. 11 órai kezdettel maliné keretében megismétli az előadást. Így alkalmuk lesz azoknak is megnézni „Zizi kisasszony”-t, akik az első előadásra nem jöhettek el.

Vén Holdapó csillagpítvarában.

N. K.

Vén Holdapó csillagpítvarában Csillag Csibi ott áll egymagában. Holdapó kezében virgács, arcán haragos ránc. Csillag Csibi lesz most itt lánc! Mi az? A tűzre rossz fát tettél? Vagy hogy válogattál tegnap, vagy feleseltél? Vén Holdapó arcán a sok ránc összeszalad. Sipp! supp! a virgács a nadrágon már is szalad.

— Ilyen, olyan teremtette! Elaludtál tegnap este? Csillaglímpás hogy nem égett, földön három gyermek eltévedt. Most keresheti a mamája, míg mindahármat megtalálja! De mindez miért? Mert Csillag Csibi lusta, tegnap a kutyabört ugyancsak huzta. Mint a tej úgy aludt, s hogy a három eltévedt gyermek hova jut — Csillag Csibinek eszébe sem jut. Nohát ezért a virgács!

Ki kötelességét nem teljesíti, a vesszőt mindig megérdemli, — legyen az földi, vagy égi lakó! — Így mondja ezt a vén Holdapó.

F. László Marcella.

Brazília érdekes természetvilága.

Irtá: Dezső bácsi.

3.

Hol van a világ legnagyobb kávéültetvénye? Miből lesz a vatta? Miből gyártják a cukrot? A tabako, cikár és nikotin. A halálos csipésű szunyogok. Hogyan védekeznek a szunyogok és moszkítók ellen? A repülőpók belerágja magát az ember húsába. A tenyérnagyságú pók is halálos ellenség.

A kávé őshazája szintén Brazília. A világon a legnagyobb kávéültetvény Sao Paulóban van. (Sao Paulo Brazília déli részének kikötőhelye az Atlanti-Oceán mellett.) Ennek az óriási kávéültetvénynek egy *Schmied* nevű, német származású földbirtokos a tulajdonosa, akit *kávékirálynak* neveznek. Tudjátok-e cimborák, hogy hány munkás dolgozik ebben az ültetvényben? Nem kevesebb, mint *tizenegyezer* ember. Többbezen állandóan a kávéfákat és cserjéket gondozzák. Aztán a kávé szüretelése, a magvak raktározása, osztályozása, csomagolása és elszállítása szintén nagyon sok állandó munkást követel.

A kávéfa öt méter magasra is megnő, virágzása idején mindegyiknek lombkoronája dús, fehér virágcsokorhoz hasonlít. Fája sudár síma, húsos levelei fényesek és sötétzöldek. Az ágakon a levelek párosan egymással átellenben állanak, s a két-két levél közt egy-egy fészekben nyílnak a hatszirmú fehér virágok, melyeknek nagyon kellemes illatuk van. (Ezt úgy keil képzelni, mintha az akác kettős levelei tövében, az ágon,

négy-öt virágocskára ülne egy csoportban.) Minden virágból egy-egy cseresznyealakú gyümölcs terem, melynek burka először zöld, majd piros, végül pedig sötétlila lesz. E sötétlila burokból két-két szem kávé van, a mokkafajta kávétermésében azonban csak egyetlenegy mag szokott lenni. A kávé leveleiből izzasztó teát, a gyümölcs húsos burkából szeszt készítenek. Fáját mübutorok díszítésére használják.

A *gyapot (vatta)*, melyből szövetet csinálnak, ugyancsak növénytermés. A gyapot 1—2 méter magas bokorcsereje, melynek magától felrepedt gyümölcsében (termésében) foglal helyet a finom fehér vatta. Ezt az anyagot a kenderhez hasonlóan megfonják és megszövik. (Gyapotszöttekből készült ruhát különösen nők és lánygyermek viselnek.) A gyapot a forró égőv alatt terem, de ott is csak olyan helyeken, ahol nagy esőzések szoktak előfordulni. A brazíliai éghajlat nagyon alkalmas a gyapottermelésre.

Braziliában a cukrot nem répából készítik, mint nálunk, hanem *cukornádból*. Évenként külföldre majdnem egy millió zsák cukrot adnak el.

Brazília a *dohány*nak is őshazája. 1492-ben, tehát majdnem ötszáz évvel ezelőtt csodálkozva figyelte meg Colombus Kristófnak két társa, hogy az indiánusok száraz leveleket sodortak össze, melynek végét meggyújtották s úgy szívták. A guanahani-indiánok a dohányt *tabakonak*, a maja-indiánok pedig *cikarnak* nevezték. A ta-

bako szóból lett a tabák, vagy tubák, a cikarból pedig a cigár (cigaro, cigarettá) vagy magyarul szivar (szivarka). Az első dohányt 1559-ben egy *Nicot* (olvasd *Nikot*) nevű francia hozta be Európába, s az ő nevéből a dohány legfőbb tartalmát *nikotinnak* hívják. Braziliában, az Amazon folyamtól délre mindenütt természetnek dohányt, melyből az ország évente körülbelül 30 millió kilót ad el a külföldnek. Háttha még azt a mennyiséget, is ideszámítjuk, amit a brazilai ember *otthonában szív el*. Bizony méltán elsodálkozhatunk, hogy csak egy ország termeléséből *mennyi milliót érő vagyont* füstölnek el a levegőbe!

Nálunk azt szokták mondani, hogy a dohányfüst alkalmas a szúnyogok elkergetéséhez. Ez így is van! De a *braziliai* szúnyogok bezzeg nem ijednek meg a dohány füstjétől. Ezek sokkal merészebbek és veszedelmesebbek a mieinknél. Brazília nyugati mocsaras vidékein, valamint északra a Rio Madeira folyó körüli őserdőben az *anofesz* nevű szúnyogfaj csípése halált okoz. Ez a szúnyog szúrójával megfertőzi az ember vérére a *mocsárláznak legártalmasabb bacilusaival*. Mikor a Rio Madeira vidékén vasutvonalat építettek, a munkások közül rövid idő alatt 50 ezer ember halt meg az anofesz-szúnyog csípésétől. Ez a vasutvonal talán sohasem készült volna el, ha egy orvos nem fedezi, hogy az anofesz-szúnyog csípése csak *naplemente után és napfölkelte előtt halálos*, szóval az éjszaka tartama alatt. Azóta ezen a vidéken mindenki már naplemente előtt házába menekül, s csak a nap feljötte után hagyja el lakását, melynek ablakain mindenütt finom szövésű drótháló vannak, hogy az öldöklő anofesz szúnyogok ne tudjanak a szobákba hatolni. Érdekes dolog, hogy *e szúnyogfaj csípése csak a fehérbőrű emberre nézve veszedelmes, a négereknek nem árt*. Amióta a fehérek óvatossággal tudnak védekezni, azóta nagy ritka eset köztük a szúnyogcsípés következtében keletkezett halálozás. De most az ottani lakosok a chinin(kinin)-por beszedésével is megvédhetik magukat a szúnyogcsípés halálos mérge ellen. Mindenféle mocsárláznak hatásos ellenszere a nagyon keserű, de kiválóan hasznos chinin (kinin), melyet por alakban szednek be. (A chininfa héját porrá törik, így készítik ezt az értékes orvosságot.) A chininport napi adagokban szedik be a *moszkítólegyek* csípése ellen is. Ezek az apró legyek éjjelenként millió és millió számra röpködnek a levegőben, s különösen az embert támadják meg. Csípésükkel a *sárgaláz* betegségét oltják be a szervezetbe. A megcsípett testrészt vérezik és fájdalmasan megdagad. A kapott sárgaláz pedig csontig leszányítja a testet, s a hónapokon át tartó betegség el is pusztíthatja az embert. A chinin *valóságos orvosság a lázbetegség halála ellen*. A moszkító vidékeken az éjjeli utazók függő ágyaikat két

fa közé feszítik ki és hosszan lelógó, nagyon sűrű „moszkítóhálóval” takaroznak. Nemcsak a szabadban, de a házakban, sőt a hajókon is ilyen takaróval ellátott függőágyat szoktak használni a moszkító elleni védekezés céljából.

(Folytatása következik.)

Eszperantó nyelvtanfolyam

Vezeti: Kormos Jenő,

Az előző számokban már írtuk, hogy a közölt szavakat gyűjtsétek össze és tanuljátok meg; mert a közölt szavak felhasználásával fordítási gyakorlat következik. Miután (feltételezzük!), hogy a szavakat megtanultátok im itt alant közöljük a fordítási gyakorlatot.

Tradukaj ekzercoj.

I.

La homo.

La korpo de la homo konsistas el tri partoj: la kapo, la trunko kaj la membroj. Sur la kapo oni distingas du partojn: la kranion kaj la vizagón. La kranio estas la parto, sur kiu estas la haroj. La antaŭo de la kapo formas la vizagón. Sur la vizagó oni distingas la frunton, la okulojn, la nazon. la buŝon kaj la orelojn. La homo havas kvin sentojn. La okuloj estas la vidsento aŭ la vidorganoj. Homoj, kiuj perdis la vidon, estas blinduloj. La oreloj estas la aŭdorganoj; homoj, kiuj ne aŭdas, estas surduloj.

En la buŝo estas la lango kaj la dentoj. Ni maĉas per la dentoj kaj ni parolas per la lango. Personoj, kiuj ne povas paroli, estas mutuloj; homoj surdaj kaj mutaj estas surdmutuloj.

La nazo estas la flarorgano; la flaro estas ankaŭ sento. La kapon kaj la trunkon kunligas la kolo. Sur la trunko estas la brusto, la ŝultroj, la ventro kaj la dorso. En la brusto estas la koro kaj la pulmoj; en la ventro estas la stomako. Ankaŭ la membroj estas sur la trunko. Ni havas du brakojn kaj du kurojn, du manojn kaj du piedojn. Sur ĉiu mano kaj sur ĉiu piedo ni havas kvin fingrojn. Ni marŝas per la piedoj, ni laboras per la manoj, ni tusas per la fingrojn. La tuŝo estas sento tre grava, precipe por la malfeliĉaj blinduloj.

MARCELLA NÉNI POSTÁJA

Teleky Dezső. Jókívánságait köszönöm. A bemutató nagyon szép volt, úgy, hogy maga a sajtó kívánja a megismételését. Amint időm lesz, mindenről részletesen írok. — *Kormos Jenő.* Az előadásra még idejében megküldtük a meghívót. Megkapta-e? A második előadást április 18-ára tervezzük egy délelőtti matiné keretében. Jan Wolskitól megjött az értesítés. — *Dávid Gabriella.* Levélét megkaptam a kéziratokkal együtt. Reméljük, hogy a toborzási tevékenységre is alkalom kerül egyszer. Népmesék írásán nem gondolkozott-e eddig? Amennyiben erre van lehetőség, az új hely érdekességeit a fenti szempontból tanulmányozás alá kell venni. — *Gr. Bethlen Katinka és Tuli.* Nagyon örültem, hogy a Zizi előadására ti is eljöttetek. S annak is örülök, hogy jól éreztétek magatokat az előadáson. A beszámolókat várom. — *Gr. Degenfeld Anny* III. el. ot. A Zizi előadásával kapcsolatban ismertelek meg kicsi Anny. Ott voltak bátyáid is Sándor és Pál is az előadáson. No majd ird meg kicsi Anny, hogy milyen volt a szindarab és mi tetszett neked benne legjobban? — *Méder Zoltán* III. g. ot. „Kirándulás a Hójába” címen új munkát alkottál. Átnézem Zoltán pajtás s ha jó, közlésre is kerül. — *Gecző Bandi 6 éves.* Szinte nem is akartam hinni a szemimnek, mikor megláttam a leveled, amit Bandikám 6 éves korodban írtál. Te magad írtad ezt a levelet, minden segítség nélkül. Szeretnélek megölelni és megcsókolni ezért a levélért. No küldök is neked valami ajándékot örömmel. Aztán írd máskor is Bandika! — *Gecző Gittuli* II. el. ot. Bemutató leveled már régen vártam. Azt írod, hogy eddig nem volt bátorságod bemutatkozni, mert nem tudtál jól magyarul. No de amint írod otthon édes jó anyád sokat foglalkozik veled, Tanítgat, amire kell. A leveledből azt látom, hogy jó tanítványa vagy édesanyádnak, mert olyan szépen és hibátlanul írtál, hogy gyönyörűség volt olvasni a leveled. Ha szeretitek az Uj Cimborát, szeressétek továbbra is. Maradjatok annak mindig hűséges jó barátai. — *Hemmer Aranka.* A husvéti üdvözlőkártyád nagyon szép volt. Bizonyosan fájt a kezed, hogy a kis szürke veréb írta meg helyetted az üdvözlőt, de én így is nagyon örültem a levelednek s még jobban amikor az anyuka s apuka írását is felfedeztem benne. Csupa tizes volt a bizonyítványod. Ez dicséretet érdemel. Írd máskor is Aranka! — *I. Dienes Pali* III. el. ot. Mind a három leveledet megkaptam Palikám. A betegséged hírét szomorúan olvastam. De remélem most már nincs semmi baj? Írod, hogy a tavalyi gyászhoz, még a két jó nagymama elvesztése is hozzájárult. Ezek után megértem, hogy miért nem kaptam tőled levelet az elmúlt időkben! A rejtvénymegfejtés jó, a rovatvezetőnek át is adom őket.

Vajna Éva II. g. ot. Uj cimboránk vagy. Így szeretettel köszöntünk táborunkban. Ugy látom, hogy a rejtvényrovat téged is nagyon érdekel. A beküldött megfejtést átadtam a rovatvezetőnek. — *Vámszer Géza.* A betegség híre mindig lehangoz. Sajnos, kis táborunkat a nátház nagyon megpróbálja. Remélem azonban, hogy betegséged könnyebb lefolyású, mire e sorokat olvasod, már nem is lesz semmi bajod. Betegséged alatt az Uj Cimborá szórakoztatott. Rejtvényt fejtettél, sőt új rejtvény szerkesztésével is megpróbálkoztál. Márus is írt, amint látom ő is szerkesztett új rejtvényt. Édes jó szülőiteket melegen üdvözlöm. — *Szász Olga* IV. el. ot., *Laci* VI. el. ot. Régen készültök már a levélírással. Nos hát most el is küldtél, benne a legutóbbi szám rejtvénymegfejtését. Gondolom, hogy ezután gyakrabban fogom látni a leveleket a postában. — *Bártha Béla.* A szorgalmas rejtvényfejtők közé tartozol. Megfejtésed át is adtam a rovatvezetőnek. — *Szőcs Lajos* III. g. ot. Küldöd a megfejtést. Örömmel látom, hogy az Uj Cimborát megkedvelted és amellet hűségesen ki is tartasz. Ezzel példát mutatsz azoknak, akik azt hiszik, hogyha I. gimnáziumba kerülnek az elemi iskola után, már szégyelni való dolog nekik az Uj Cimborát olvasni. Az Uj Cimborát ma már nemcsak a gyermekek becsülik meg, hanem a komoly felnőttek is. Meg is becsülhetik, mert az Uj Cimborá írói tehetségük legjavát áldozzák a gyermekvilág és az ifjúság nevelésügyéért.

Gálffy Gábor III. el. ot. A bűvös rejtvényt nagyszerűen kitaláltad. De a másik rejtvényt is. Mikor voltál I. G. Duca-n? Mert látom a postabélyegző nem onnan való. Hogy telt el a husvét? S milyen volt a bizonyítványod? — *Kemény Gyula* II. el. ot. Oh! Oh! Ötödik hete fekszel beteg Gyulukám! Bizony az ilyen rossz hírt nem szívesen olvasom. Pedig szeretted volna te magad írni a Szerkesztő néninek, de a doktor bácsi nem engedte. Így hát Anyuka írt helyetted. De a rejtvényt te magad fejtetted meg. No be is kerül a sorsolásra. Aztán ha meggyógyultál írd majd hosszú levelet! — *Iszai Margit.* Beküldött írásodat át fogom gondosan olvasni. Ha a beküldött írásmű jó, annakidején sorra is kerül. *Nem írtad a neved után, hogy hányadikos vagy. Ezt pedig minden levélben oda kell írni minden alkalommal.* — *Aczél Sándor* I. g. ot. Végre te is megszólaltál Sándor barátunk s mindjárt küldöd a megfejtést is. Hogy megy a tanulás? Milyen volt a bizonyítványod? — *Reiff Jancsi* III. g. ot. Megkaptad-e a küldött virágmagvakat? Kíváncsi vagyok, milyen kertész leszel. — *Ullmann Ági* IV. el. ot. El nem tudom képzelni az okát, mi lehet, hogy a virágmagvakat nem kaptad meg. Pedig neked külön csomagban ment. A Hercz Ella csomagjában Gross Éváéknak is küldtünk.

Tavasz.

Nevetett a barackvirág,
Csókolgatta a nap,
Jókedvében egy levélre
Végig feküdt hanyatt.

Az orgona menyasszonyi
Nótát dudorászott,
Csilingelt a kis gyöngyvirág,
A nárcisz trillázott.

A tulipán harangozott
Ünnepi imára,
Aranynapfény zsongott reá
A zöld rozskalászra.

Fűszál, levél, csemetefa
Élettel van telve,
Nóta van itt s tánc a kertbe',
Így — hajnalra kelve.

Csak a szegény árvácskának
Szomorú a lelke: —
Ki tudná azt megmondani,
Hogy szegényt mi lelte?!

Nits István J.

Bemutakozó.

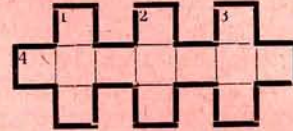

A többi kis cimborák után én is bemutatkozom. Nevem: Makó Imre, Clujon lakunk. A VII. osztályba járok. Én is szeretem és örömmel olvasom az Uj Cimborát.

FEJTÖRŐ

Keresztrejtvény.

Beküldte: Makó Imre, VII. o. tan. Cluj.

Vízszintes: 4. Két kereke van.

Függőleges: 1. Ri. 2. Kisasszony, angolul. 3. Létező.

Cimborák! Aki MARCELLA NÉNI nevének betűiből a legtöbb értelmes, magyar szót tudja szerkeszteni, az jutalom fejében szép könyvet kap ajándékba.

Tudnivalók: 1. A betűkből tetszés szerint lehet egy-két-három stb. szótagu szavakat képezni, de egy-egy szóban nem szerepelhet az illető betű többször, mint ahányszor a feladott névben, vagyis a megszólításban előfordul. E szerint az „a” „l” és „n” betűk legfeljebb csak kétszer fordulhatnak elő az egyes szavakban (s nem háromszor vagy többször!). A név többi betűi azonban csak egyszer szerepelhetnek a szavakban.

2. A szavak nem lehetnek ragozottak, csakis eredeti tőszavak. Pld. réce, léce stb., és nem lécen vagy Marcit!

Azt elárulom, hogy MARCELLA NÉNI betűiből éppen 65 értelmes magyar szót tudtam összehozni. Lehet, hogy ti kedves cimborák, ügyesebbek lesztek és még több szót tudtok gyártani. De ha esetleg a 65 szónál kevesebbet sikerülne összehoznotok az sem baj. Itt csupán az fog számítani, hogy a megfejtők között ki tudja a legtöbb szót alkotni, mert az lesz a nyertes. A megszerkesztett szavakat mátol számított 20 napon belül írásban kell betérjeszteni az Uj Cimborá szerkesztőségének. A megfejtésre irjátok ki számmal is, hogy hány szót szerkesztettetek! Vigyázzatok a helyesírásra! Jó munkát kíván Dezső bácsi.

Előfizetési árak: Egész évre 200, fél évre 100 lej. A Családszövetség tagjainak 160 lej és 10 lej portó. Egyes szám ára 6 lej. Magyarországon 12 p., Jugoszláviában 150 dinár, Csehszlovákiában 60 ck. Amerikában 300 lej.

Felelős szerkesztő és laptulajdonos:
FERENCZY LÁSZLÓ MARCELLA.

Főmunkatársak:
TELEKY DEZSÓ és SIMON SANDOR.

Minden cikkért a szerzője felelős.

Kiadja: a Minerva Nyomdai Műintézet R.-T. Cluj.